

РЕШЕНИЕ

№ 7371

гр. София, 28.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 79 състав,
в публично заседание на 27.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Николай Димитров

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **7291** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл.172, ал.5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба от Х. А. С., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], №37, вх.Б, ет.6, ап.18, чрез адв. К. Ч. срещу Заповед за прилагане на ПАМ № 23-5310-000052/08.05.2023 година по чл.171, т.2а, б.“А“ от ЗДвП на Началник група КПДГПА в ОД МРВ К., с която е наложена ПАМ- прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца.

В жалбата е посочено, че ЗППАМ не съответства на материалния и процесуалния закон. Твърди се, че не са били налице фактическите основания за издаване на процесната заповед и материално правните предпоставки за издаване на акта. Излагат се и доводи за нарушения на процесуалните правила. Моли се ЗППАМ да бъде отменена, като неправилна и незаконосъобразна. Претендират се разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Ч., която излага доводи, че не са налице материално правните предпоставки по чл.171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП, а именно към момента на издаване на процесната ЗППАМ по отношение на жалбоподателя не е имало издадено НП или ПАМ, с което да е наложено „лишаване от право да управлява МПС“. Претендира разноски.

Ответникът – Началник група КПДГПА в ОД МРВ К. – в съдебно заседание не се явява и не се представлява. С молба е изразил становище, че издадената ЗППАМ е правилна и законосъобразна, издадена от компетентен орган в съответствие с

материалния закон и при спазване на процесуалните правила. Моли се за потвърждаване на обжалваната заповед и за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждения. Прави се възражение за прекомерност на претендираните разноски от жалбоподателя.

Софийска градска прокуратура в съдебно заседание не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Със Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 22-4332-006040/18.11.2022г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ СДВР – Р. Б. Н., на основание чл. 171, т.1 б.“б“ от ЗДвП по отношение на Х. А. С. е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца, считано от датата на отнемане. Въпросната ЗППАМ е била обжалвана и с Решение №4681 от 12.07.2023г. по адм.дело №4291/2023г. на АССГ е била отменена. Решението на съда е окончателно и е влязло в сила на 12.07.2023г.

На 08.05.2023г. по АМ „С.“ при км.47+500 в посока [населено място], жалбоподателят управлявал собствения си л.а. „М.“, модел „С.“ с регистрационен номер С., когато бил спрян за проверка от служители на ОДМВР К.. По отношение на жалбоподателя била направена справка с техническо средство РСОД и ОД при РУ Д., при което било установено, че свидетелството му за управление на МПС е отнето.

За констатираното нарушение е съставен АУАН № GA 875339/08.05.2023г., връчен на нарушителя на същата дата.

Въз основа на АУАН е издадена Заповед за прилагане на № 23-5310-000052/08.05.2023 година по чл.171, т.2а, б.“А“ от ЗДвП на Началник група КПДГПА в ОД МРВ К., с която е наложена ПАМ- прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца, оспорена в настоящото производство.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество същата е основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 146 от АПК, проверката на законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт обхваща установяване компетентността на издалия го орган, спазена ли е изискваната от закона форма, спазени ли са материалните и процесуалните разпоредби при издаването му, както и дали е съобразен с целта на закона. Съдът е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на ИАА на така посочените основания, като не се ограничава само с основанията посочени от оспорващия.

Съдът намира, че оспорения административен акт е издаден от компетентен орган и в изискваната от закона форма.

Съгласно чл. 172, ал.1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, ал.1 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност. Оспорвания акт е издаден от Началник група КПДГПА в ОД МРВ К. в това му качество и е налице необходимата компетентност, съгласно заповед № 277з-1046/30.06.2017г. на Директора на ОДМВР-К., вр. заповед № 8121з-1524/09.12.2016г. на Министъра на вътрешните работи.

В обжалваната заповед изрично е посочено, че същата се основава на обстоятелствата, подробно изложени в съдържанието на акта за установяване на административното нарушение и с оглед наличието на всички реквизити предвидени в разпоредбата на чл. 59, ал. 2 от АПК, следва да се приеме, че е издадена в предвидената от закона форма.

Оспорената заповед отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК. Същата е мотивирана и съдържа фактическите и правните основания, послужили за нейното издаване. Изпълнени са изискванията на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на оспорения административен акт обхваща преценката дали са установени от компетентния орган релевантни юридически факти /изложени като мотиви в акта/ и доколко същите се субсумират в нормата, възприета като правно основание за неговото издаване, съответно - следват ли се разпоредените с акта правни последици. По дефиницията на чл.22 от ЗАНН принудителните административни мерки се прилагат за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях, като хипотезите, в които могат да се прилагат ПАМ, техният вид и органите, които ги прилагат, се уреждат в съответния закон (чл.23 от ЗАНН). В случая Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-5310-000052/08.05.2023г. е издадена на основание чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП, съгласно която норма за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, се прилага принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство” на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл.171, т.1 или 4 или по реда на чл.69а от НПК, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година. Приложената на лицето с обжалвания административен акт ПАМ по чл.171, т.2а, б. „а” от ЗДвП от фактическа страна се основава на това, че на 08.05.2023г. по АМ „С.“ при км.47+500 в посока [населено място], жалбоподателят управлявал собствения си л.а. „М.“, модел „С.“ с регистрационен номер С., като е бил лишаван от правоуправление, според направената справка с техническо средство РСОД и ОД при РУ Д..

Следователно наложената на жалбоподател принудителна административна мярка е в хипотезата на чл.171, т.2а, б.„а”, о от ЗДвП, а именно - след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред. Същата съдържа няколко хипотези, които са предвидени алтернативно, а не кумулативно. Самостоятелното осъществяване, на която и да е от тях дава възможност на органа да упражни властническата си компетентност с цел преустановяване на констатираното нарушение на правилата за движение по пътищата.

Принудителните административни мерки /каквато по дефиниция и по съдържание е наложената с обжалваната заповед мярка по чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП/, са инструмент на държавата за обезпечаване на законосъобразното осъществяване на определени правоотношения. Като форма на държавна принуда те представляват репресивни мерки, водещи до ограничаване на права или вменяване на задължения, като налагат неблагоприятни последици на адресата, с цел постигане на определен

правен резултат. Законът регламентира прилагането на ПАМ по чл. 171, т.2а, б. „а” от ЗДвП при управление на пътно превозно средство от лице, непритежаващо свидетелство за управление /неправоспособен водач/ или лице лишено по от това право по съдебен или административен ред.

В тежест на административния орган, издал оспорения акт, е да докаже пред съда наличието на извършено административно нарушение, за преустановяването, на което е издадена процесната ПАМ. В конкретния случай това не е сторено, а правомерността на упражнената компетентност пряко се опровергава посредством представеното и прието Решение №4681 от 12.07.2023г. по адм.дело №4291/2023г. на АССГ, а и от самата справка за нарушител/ водач представена от административния орган. От същите се установява безспорно, че спрямо жалбоподателя не е налице основание да се приеме, че лицето е лишено да управлява МПС. Действително, към момента на издаване на процесната заповед, е била налична в процедура по предварително изпълнение ЗППАМ № 22-4332-006040/18.11.2022г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ СДВР – Р. Б. Н., на основание чл. 171, т.1 б.„б“ от ЗДвП, с която по отношение на Х. А. С. е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, но както беше посочена същата е била отменена от съда с влязло в сила решение. Това води до извод, че ЗППАМ № 22-4332-006040/18.11.2022г. е била незаконосъобразно издадена спрямо жалбоподателя и с отмяната ѝ се заличават всичките последици на същата, включително и приетото от административният орган по процесната заповед, че жалбоподателя е управлявал МПС след като е бил лишен от това право.

На следващо място, целта на налагането на принудителни административни мерки по чл. 171 от ЗДвП е осигуряване безопасността на движението и преустановяване на административните нарушения. От изложените по-горе по делото писмени доказателства се установява, че не е налице извършено административно нарушение от страна на Х. А. С., тъй като същият не е управлявал лекия автомобил, след като е бил лишен от право да управлява МПС.

В обобщение съдът намира оспорената заповед за незаконосъобразна и като такава, подлежаща на отмяна.

С оглед изхода на спора и своевременно отправеното от жалбоподателя искане за присъждане разноски, на същия следва да бъде присъдена държавна такса от 10 лв. и адвокатски хонорар в общ размер на 900лв., общо разноски в размер на 910лв. /деветстотин и десет лева/. По делото са представени договори за правна защита и съдействие, установяващи заплащането на адвокатско възнаграждение в размер на 900лв. Направеното възражение от ответника за прекомерност на адвокатското възражение, не може да се сподели, тъй като претендираното е дори в по-нисък размер от предвиденото минимално възнаграждение в чл.8, ал.3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Ето защо, адвокатското възнаграждение следва да бъде присъдено, както е претендирано, а именно в размер на 900 лева.

С тези мотиви, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Х. А. С., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], №37, вх.Б, ет.6, ап.18- Заповед за прилагане на ПАМ № 23-5310-000052/08.05.2023 година по чл.171, т.2а, б.„А“ от ЗДвП на Началник група КПДГПА в ОД МРВ К., с която е

наложена ПАМ- прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца.
ОСЪЖДА ОД МРВ К. да заплати на Х. А. С. с ЕГН [ЕГН] сумата от 910лв.
/деветстотин и десет лева/ разноси по делото.
Решението не подлежи на обжалване, съгласно чл.172, ал.5, изр. второ от ЗДВП.
Преписи от решението да се изпратят на страните.

СЪДИЯ: